

Erasmus beszámoló

Ilyés Alexandra, Nemzetközi tanulmányok mesterszakos hallgató vagyok, és mobilitásomat a 2019/20-as tanév második félévében töltöttem. A fogadóintézményem az Egyesült Királyságbeli Nottingham Trent Egyetem (NTU) volt Nottinghamban. A kinti szemeszter a vizsgaidőszakkal együtt négy hónap volt február elsejei kezdéssel, és június ötödikei befejezéssel.

Az itthoni előkészületek viszonylag zökkenőmentesen zajlottak, a fogadóegyetem koordinátora rendkívül kedves és segítőkész volt, hamar válaszolt minden emailre amit küldtem. A tantárgyválasztás online zajlott, előre kaptam egy listát, ahonnan 3-4 tantárgyat prioritási sorrendben kiválaszthattam, s még 3 extra tárgyat megjelölhettem, ha esetleg egyik választott kurzusra nem jutnék be. Összességében három tantárgyat tudtam csak felvenni, mert az egyetem magasabb kreditszámmal osztja be a tárgyait, így egy kurzus 10 kreditet ért az itthoni rendszer szerint. Minden kurzushoz tartozott 120 perc elmélet és 60 perc gyakorlat, s én végül a Gender and Nation, Land of Liberty (U.S. History), és Communication and Culture in Asia tárgyakhoz jutottam be. Ez kiderült még decemberben, s kinti változtatásra sem volt szükség.

A szálláskeresés már azonban bonyolultabban zajlott. Ebben a fogadóegyetem teljesen szabad kezet adott, nem igazán foglalkozott vele. Maga az egyetemi kollégiumok (képek alapján) nagyon szépek és modernek voltak jó elhelyezkedéssel, de borsos árak is voltak, körülbelül 2500 fonttól kezdődtek egészen 4500 fontig, s az is problémát okozott hogy mindezt előre kellett kifizetni. Tekintve, hogy a Campus Mundi ösztöndíjam értéke forintban 880 000 volt, ebből előre 792 ezret kaptam meg a négy hónapra, ami 2100 font körül mozog, (ehhez az összeghez is csak a kint tartózkodásom harmadik hetében jutottam hozzá), ez az opció kiesett. Tudtam, hogy egy angliai Erasmus félév többletköltségekkel fog járni, de az, hogy még a szállásomat se tudjam finanszírozni az ösztöndíj értékéből az nagyon elgondolkodtatott.

Ezért végül a Cleves Hall kollégiumot választottam, mely az egyetemtől független diákszállás Nottingham belvárosában. Amellett, hogy árban is sokkal kedvezőbb volt (2000 font a 4 hónapra), és két részletben lehetett fizetni, a belvárosban is gyalog minden 10 percen belül elérhető volt tőle. Ez a kollégium kevésbé volt modern, mint az NTUs szállások, de mindent biztosított számomra, amire szükségem volt. A konyhába szinte semmit nem kellett vásárolni, hiszen azon felül hogy saját étkezészetet kaptam, még közösen használható edények, serpenyők, fűszerek, egyéb tartós élelmiszerek is vártak. A szobámhoz nem tartozott külön

fürdőszoba, de a közös fürdő nagyon igényes volt, minden nap takarították (csakúgy mint a konyhát), és sosem kellett várni. Családiasnak is mondanám a szállást, mivel 32 szobája volt, mindenki ismert mindenkit, többen voltunk magyarok is ott. Szintén meglepett, hogy még a saját szobámat is takarították kéthetente, s ágyneműt cseréltek nekem. Összességében, a Cleaves Hall-t csak ajánlani tudnom, hiszen ár-érték arányban abszolút megéri a tiszta, ámde családias környezetével, a segítőkész személyzetével, és a roppant előnyös lokációjával.

Bár a félév februárban indult, én előtte egy héttel kiutaztam berendezkedni, s meglátogatni egy kint élő barátomat Yorkshire-ben. Kint rájöttem, hogy nem mindent mérnek arányban. Az ételek, háztartási eszközök, ruhaneműk kifejezetten olcsók voltak, s külön kultúrája van a Primarknak és Poundlandnek, ahol fillérekért lehet megkapni az előbb említett dolgokat. Ami kifejezetten drága volt, az a tömegközlekedés. Bár a szállásról tényleg mindent elérni gyalog, a fogadóegyetem kirakott a kinti campusára Cliftonra, ahová 25 perc az út busszal. Mivel csak heti három napot kellett bejárnom, egy olyan bérletet vásároltam körülbelül 60 fontért, melyet 20 választott napon tudtam aktiválni és felhasználni. Így a bérlet nekem több mint 2 hónapig elég volt. Ezzel szemben a háromhavi korlátlan bérlet ára 160 font körül mozgott.

Mikor februárban elkezdődött az oktatás, a külföldi diákokat próbálták kicsit terelgetni, tartottak ismerkedős délutánt, s hirdettek online programokat. Ez mind az első héten történt, aztán nem igazán foglalkoztak ezzel tovább. Ezen a karon (Arts and Humanities) négyen voltunk magyarok, de össze is tartottunk a mobilitás végéig. Többnyire együtt szerveztünk programokat, egyik lánnyal egy kollégiumban laktam, s többükkel közös óráink is volt. Azt vettem észre, hogy nem csak mi voltunk ilyen összetartó nemzet. Volt számos olasz és spanyol diák, akik szintén együtt maradtak. Természetesen volt mindenkinek külföldi barátja is így mindig keveredtünk és angolul kommunikáltunk egymás között.

Az egyetemi órák másra fektették a hangsúlyt mint itthon. Sokkal pragmatikusabbnak tűnik az ottani oktatás az itthonihoz képest. A gyakorlatokon szinte mindig valami nagyobb hangvételű feladatunk volt, gyakran volt házi feladat, és ami a legérdekesebb, hogy ez semmit nem számított a félév végi jegybe. Minden tantárgynál esszé volt nekem a követelmény, hol 1500 szó, hol 2000 szó. Ez adta ki az érdemjegyek 100%-át, kivéve a Land of Liberty tárgynál, ahol volt egy esszé a szorgalmi időszakban is. Azonban ezen kívül minden házi feladat, prezentáció, kisesszé jelentéktelen volt az érdemjegy alakulásában. Sőt, a gyakorlatokra a bejárás sem volt kötelező (egyik esetben ahol rákérdeztem probléma-e ha egy alkalmat ki kell hagyni, a professzor nem értette a kérdést, majd mikor lefestettem az itthoni három hiányzós rendszert azt felelte, hogy importálni kellene a UK-ba is). Persze, ez a

pragmatikus ám sokkal kevésbé motiváló oktatási rendszer meg is látszott az ottani diákok teljesítményén. Csoportos prezentációban, ahol két olasz Erasmusos lánnyal, és egy brit fiúval kellett csoportot alkossak, a brit fiú volt a legkevésbé aktív, ő vállalta a legegyszerűbb részét a munkának, valamint a diáról történő felolvasás módszerét is csak ő kultiválta.

Ami számomra érdekes volt még az egyetemmel kapcsolatban, hogy mint mesterképzéses hallgató egyedül voltam, rajtam kívül mindenki alapszakos volt a helyi diákokkal együtt. Ezen kívül míg többnyire nemzetközi tanulmányok és politológia szakosok voltunk, mégis az Arts and Humanities tanszékhez kerültünk, pedig az egyetemnek tekintélyes Economics and Political Science tanszéke van.

Nottinghamról úgy összességében elmondható, hogy egy pörgős, fiatalos város. Mivel két nagyobb egyeteme is van, az éjszakai élet sem került háttérbe. Helyiektől hallottuk, hogy a hét minden napján van egy olyan kinevezett szórakozóhely, ahová a diákok járni tudnak, és vannak olyan helyek is, amik állandóan zsúfolásig tele vannak. Szórakozóhelyeken az ital-és belépőárak elég magasak (7- 15 font/ db). Pubokban is hasonlóan magasak az italárak, így mi ha szórakozni mentünk, előtte a Cleves Hall konyhájában (ami elég 32 főre) ültünk össze. Többnyire a bent lakók is gyakran eljártak velünk, így mindig 15-20-an indultunk el. Egy jó, és stabil társaság alakult ki, akikkel később mentünk kirándulni és tartottunk International Dinnert is.

A három kurzus nem volt elég arra, hogy az egész hetemet kitöltse, így tudtam sokat olvasni (az egyetemnek van két hatalmas könyvtára, ahová mi is jogosultak voltunk belépni), valamint sportolni. Sportolásról annyit, hogy szintén az egyetem nagyon kedvező lehetőségeket biztosított, így 50 fontért egy négy hónapos edzőtermi bérletet tudtam vásárolni, mellyel csoportos órákra is el tudtam járni. Így nagyon egyszerű volt egészséges életmódot élni, hiszen a sportolás mellett az étkezésre is könnyű volt figyelni. Az éttermek/gyorséttermek olyan drágák voltak, hogy mindig magamra vásároltam és főztem. Személy szerint én nagyon szeretek utazgatni is, így a viszonylag sok szabadidőmben el tudtam járni utazni, kirándulni. Eljutottam Londonba, Yorkshire-be, Swansea-be(Wales), és Cambridge-be.

Ez persze március közepéig valósulhatott meg csupán, mivel a koronavírus járvány eléggé megfordította a dolgokat. Míg az Egyesült Királyság a későn cselekvő országok közé tartozott, itthonról már hallottuk a rémhíreket, intézkedéseket. Azonban a dolgok lassan kezdtek itt is megváltozni. A boltok, éttermek, szórakozóhelyek, edzőtermek egymás után zártak be, s több diákot az Egyesült Államokból, Kanadából és Olaszországból is hazarendeltek.

Március közepén, egy reggelen többen diákok bementünk az Erasmus koordinátorhoz, és megkérdeztük mire számíthatunk a közeljövőben. Azzal ellenben, hogy azt a választ

kaptuk, hogy az egyetem továbbra is üzemelni fog valószínűleg májusig, még aznap délután bejelentették a szünetet, és az online oktatásra való átállást. Egy hétre rá már Angliában is kijárási tilalom volt érvényben.

A kijárási tilalommal kapcsolatos személyes tapasztalataim arra vezettek rá, hogy realizáltam, mennyire el vagyok maradva a teendőimmel. Mivel itthon is vettem fel négy tárgyat, kint is volt három, szinte folyamatosan vagy online órán ültem, vagy beadandó feladatot csináltam. A Corvinusos és NTU –s határidőim szinte súrolták egymást, napi 8-9 órát ültem a gépem felett és tanultam. Az online oktatást egyébként az NTU jól kezelte. Az előadásokat előre felvett videók pótolták, a gyakorlatok Microsoft Teamsen zajlottak, de volt egy kurzusom, ahol csak megkaptuk a hétre a feldolgozandó anyagot és elvégzendő feladatokat is.

Végzéseképpen, bár a mobilitásom fele zárt ajtók mögött zajlott, azért a két hónapért, ameddig a világ még úgy működött, ahogy hozzászoktunk, abszolút megérte kiutazni. Mivel nekem az Egyesült Királyság közel áll a szívemhez, nem mondok le azokról a dolgokról, amiket a járvány miatt nem tudtam véghezvinni, és be fogom pótolni lemondott és elmaradt utazásaimat is a Lake District Nemzeti Parkba, Newcastle-be, Manchesterbe, Edinburghbe, valamint a Warner Brothers Studióba.

Ilyés Alexandra